

BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 211 - 25 Kuruş

28 - Mayıs - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

HERKESİN İÇİN.
DE BENİ ASIL A.
DİMLA ÇAĞIRMANI
GARİP BULDUM. BUL
RADA HERKES BE.
Nİ MARTA DİYE
TANIR

DEMEK O
YALNIZ BE-
NİM ŞAHSİ-
MA MÜNHA-
SİR DEĞİLDİ

NEYE BÖYLE
SAHTE İSİMLE
YAŞIYORSUN?

BUNU SÖYLERİM. YAL-
NIZ SEN İLKÖNCE CEVAP
VER. PİPİ'NİN BENİM
ÇOCUĞUM OLDUĞUNA
HÂLÂ İNANIYOR MUSUN?

27/1

SENİN KAÇIŞIN BİR
MASUM KAÇIŞIDIR.

KELE ŞÜKÜR PİPİNİN
BENİM ÇOCUĞUM OLMA-
DIĞINA KANAAAT NASIL
ETTİN..

SENDEN ŞÜPHE ET-
MEKLE BÜYÜK DELİLİK
ETTİM. ARTIK
BUNU HATIRLA
MİYALIM..

A# LEON?!!

SENİ PEK ÇOK
SEVDİĞİMİ ANLADIM..

BEN DE SENSİZ
YAPAMIYACAĞIMI...

TATSİZ HÂDİSELER
İÇİN ÖZÜR DİLERİM

ALDIRMA LEON..
ACI GÜNLER HAYA-
TİMİZİ TATLANDIRDI

28/1

LEON SEN
BANA SADIK
KALMADIN AMA
ZIYANI YOK BEN
SANA LAYIK OL
MAYA KARAR
VERDIM.
HEM O KADIN
SANA LAYIK DE
GILDI KI..

SERGİDE BERABER
GEZDİĞİMİZ KIZDAN
MI BAHSEDİYORSUN..
AMA O BENİM KAL..
BİNDE HİÇBİR TA-
MAN BİR YER İŞGAL
ETMEDİ Kİ..

İYİ AMA
KOLUNA
TAKMIŞ
CİCİM Dİ-
YORDUN

BUNU SENİ KISKANDIRMAK İÇİN
YAPTIM..

BU SIRADA İÇE
Rİ MİRKA GİRDİ.
DIŞARIDA BİR
BAYAN MÜHENDİS
BAY LEONU GÖR-
MEK İSTİYOR

DUR GİDİP
BEN KONU-
ŞAYIM.

27/2

HÂLÂ BURA
DA MISIN.. MAT-
MAZELİN NE ÇOK
İHTİMANA İHTİYA-
CI VARMIŞ..

TANITAYIM
RİTA RUMBA..İYİ
AHHABİMDİR

YAA.. MAŞALLAH
NE ÇABUK SENLİ
BENLİ OLDUNUZ..
MAŞSALLAH BE-
YİM..

MÜSAADE ET İZAH EDE-
YİM..

AFFEDER-
SİNİZ MODEL
AVCISI RÜÇÜK BEY..
SİZİ RAHATSIZ EDE-
CEĞİMİ BİLSEYDİM
GELMEZDİM.. HOŞÇA
KAL LEON.. İYİ EĞ-
LENCELER..

NE OLUYORSUN
RİTA.. DUR İZAH
EDEYİM.

GUGUK GUGUK..
ORTADA KİMSE
YOK.. BURNU.
NU SOK.. BUL
BİR ÇOCUK..

İNANILIR
SEY DEĞİL.. BU ÇO-
ÇUK NE KADAR PİPİYE
BENZİYOR..

ARKASI
VAR

211/2

Kırmızı Balıklar

Nakleden :
Sayhan Bilbağar

Arkadaşım Hanford'la aynı dairede oturuyoruz. Geçen Pazar sabahı ben kahvaltıyla meşgulken pencereye çağırdı ve bizim evin yan tarafına isabet eden havuzdaki kırmızı balıkları gösterecek:

— Şunları avlayıp da yakından seyretecek nasıl olur? dedi.

Hiç düşünmeden:

— Mükemmel bir fikir, dedim, bir değişiklik olur..

Hemen koşarak oltayı sandıktan çıkardım. Buz dolabından ufak bir et parçası aldım.

Havuzda sadece iki tane kırmızı balık vardı.

Bunları yakalamak ancak beş dakikanın işi oldu. Sahipleri tarafından aç bırakılan hayvanların da iğnesindeki yemlere saldırışını bir görmeliydiniz.

Tekrar dairemize koştuk, hayvanları yağda kızarttık ve hiçbir şey olmamış gibi havuza attık.

Öğle uykusundan bir vaveylayla uyandım. Yanımdaki bahçeden acı çığlıklar, canhıraş feryatlar yükseliyordu. Komşumuz olan ihtiyar kızlar, sevgili balıklarının halini görünce dayanamayıp feryada, figana başlamışlardı.

Çok geçmeden kapıcının zili çalmasıyla yataktan kalkmak zorunda kaldım. Birçok defalar, üzerine titredikleri bahçede vukubulan zarar ziyandan bizi mesul tutmuş olan ihtiyar kızlar, bu ke-re balıkları yakalarken bizi seyretnmiş olan şahitlere sahip oldukları için doğrudan doğruya aleyhimize dava açacaklardı.

Mahkemeye verildik ve üç ay sonra, Eylül başlarında hâkim huzuruna davet edildik.

Bir avukat dostumuzun tavsiyesi üzerine, havuza iki canlı kırmızı balık koymuştuk.

Celse başladığı zaman ihtiyar kızlar bize pek ateşli bir lisanla atıp tutmağa başlamışlardı. Öyle ki hâkim onlara biraz sakın olmalarını ihtar etmek zorunda kaldı. Sonra bize dönerek:

— Havuzdaki balıkları oltayla avlayıp kızartmış olmakla itham ediliyorsunuz, dedi. Buna bir diyeceğiniz var mı?

Hanford:

— Evet, diye cevap verdi. Zira balıklar havuzun içinde sıkıntıdan patlıyorlardı ve son zamanlarda delilik alâmetleri göstermeğe başlamışlardı. Onların şikâyet mırıltılarını dinlemek de bizi son derece azap içinde bırakıyordu.

Kızlardan biri haykırdı:
— Yalan söylüyorlar!
Mahkeme salonunun gürültüsü artmıştı. Hâkim kızgınlık emareleri gösterdi:
— Cevabınızdan bir şey anlaşılmıyor. Mahkeme ile alay eder gibi bir haliniz var... Balıkları niye kızarttınız?

Hanford soğukkanlılıkla:
— Çünkü balığın haşıma veya iskarasını sevmem. Balık aldığım

zaman daima kızartırım.

Bunu bir sükût takibetti. Sessizlik uzasaydı, hâkimin aleyhimize cereyan eden mahkeme tarzında büyük bir inkişaf kaydolacaktı.

Bereket ki komşularımızdan biri:

— Bunlar kaatildir! diye avazı çıktığı kadar bağırarak vaziyeti kurtardı.

Hâkim:

— Mübalâğa etmeyin, diye mü-

dahale etti.

Ben atıldım:

— Hâkim bey, bu hanımların şikâyet hakkı yok. Çünkü pişirdiğimiz balıkların yerine daha güzel-lerini koyduk.

Buna rağmen hâkim bizden sembolik birer para cezası kesti.

Sonra dışarı çıkarken yanımıza geldi ve bu şekilde hareket eltme mecburiyetinde kaldığından dolayı özür diledi.

BİR BASKIN HİKÂYESİ

★ Nakleden: N. Yeğinobalı ★

Lord Larry'nin saray yavrusu olan köşkü uzun kış gecelerinde için için kaynar ve pek eğlenceli bir takım faaliyetlere sahne olurdu. Zira yazın at yarışlarında oynayan sık ve kibar beyler kış geceleri Larry malikânesinde hamam böceği yarışları tertip ederlerdi. Bu yarışlar ne kadar heyecanlı olurdu, bilseniz!

Kış ortasında, gayet soğuk bir geceydi. Lord Larry ile arkadaşları gene toplanmışlardı. Bir müddet sonra hoşlarına gelecek olanı bil-seler herhalde neşeleri biraz kırılırdı, ama iyi ki hiçbir şeyden haberleri yoktu.

Efendim, polisler her nasılsa Larry malikânesinde olup bitenleri haber almışlardı. Ve hamam böceği yarışının, sadece Larry malikânesine münhasır olmakla beraber buz gibi kumar sayılabileceğine karar vermişlerdi. Lord Larry'nin de kumarhane işletebileceğine dair vesikalar olmadığına göre bir baskın yapacaklardı.

Polisler baskına hazırlana dursunlar Lord Larry ile arkadaşları da yarışa hazırlanıyorlardı. Saba, odanın zemininde bir metre boyunda olan gayet iyi cilâlanmış bir köşeydi. Krem ve filizi yeşil ren-

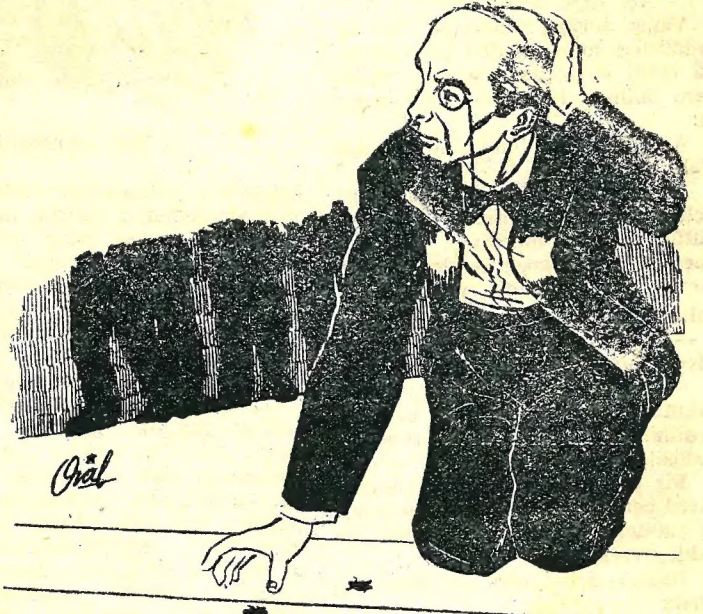
ge boyanmış minnacık parmaklıklarla çevrilmişti. Yirmi kadar hamam böceği meraklısı sahanın etrafını çevirmişlerdi. Kimi yere oturmuş, kimi de sandalyenin üzerine çıkmışlardı.

Yarışın başlangıç ve bitiş noktalarında birer kocaman projektör vardı. Yarış başlayacağı zaman bitiş yerindeki ışık söndürülür ve başlangıç yerinde, hamam böceklerinin hemen üzerinde yanan ışık açılırdı. Zira hamam böceklerinin ışıktan kaçtıkları malumdur. Böcekler hemen karanlığa doğru koşarlardı. Zaten bir çoğu bu işin eskisi oldukları için tecrübeliydiler. Ve ne yapılacağını bilir gibiydiler. Şimdi her şey hazır. Birinci

yarış on iki aylıktan yaşlı olmayan ve şimdiye kadar hiç yarışmamış bulunan hamam böcekleri arasın-bulunan hamam böcekleri arasında yapılacaktı. İkinci yarış mâniaiydi. Yani Alf Smart böceklerin bacaklarına bal sür-cekti. Bu yarış ekseri münakaşalı olurdu. Zira Alf Smart'ın favori böceklerin bacaklarına fazla bal sürdüğü, sonra da onların aleyhine bahse girdiği sık sık görülürdü. Mamafih böcek bacaklarına bal sürmek kimseyi açmadığı için Alfı bir türlü vazifesinden uzaklaştırmazlardı.

— «Tamam!»

Işıkların yanıp sönmesiyle şaşa- (Arkası 14. sayfada)

ATES SİPAHİ

yazar: Rebia Sakir

Tarihi Roman : 35

- 11 -

Cennet Bahçesinde

1049 senesi yazında bir gece... İstinyede bu akşam cümbüş vardı. Yuvarlak yeşil ağaçlar arasından sıyrılan kıvrak şark havaları, Boğazın sarhoş sularına düşüyor, Feridun Paşa bahçesi keskin kadın çığlıklarıyla çın çın ötüyordu. Derinlerden gelir gibi, boğuk ve hafif bir sesle akseden oynak bir raks havası gittikçe artıyor ve bazan da el şakırtıları duyuluyordu. Dördüncü Murad, Revan hâkimi Emirgüne oğlunun zümrüt bahçelerinde ömrünün ve zulmünün en tatlı gecelerinden birini daha geçiriyordu. Denizden Feridun Paşa

de durmadan yol alan hünkâr, asker kadar yorulmuş, vücudu onlar kadar hurdehaş olmuştu...

Emirgüne oğluna ihsan ettiği bu saray, onun için dünyanın en güzel yeri idi... İranlı Revan hâkimi, Feridun Paşa bahçesini cennete çevirmişti... Her lâlenin altından mutlaka çıplak ve dilber bir kadın vücudu çıkar, her karanfil kokusu, taze bir kadın dudagından alırdı...

Genç padişah, elindeki şarap kadehini kaldırarak haykırdı:

— Saki, sun! Bana şarap sun!...

Derhal etraftan genç ve güzel birkaç iç oğlanı koştu ve uzun bir fağfur kâsedan, padişahın ince kadehine şarap boşalttı...

Dördüncü Murad ağzını yayarak mırıldandı:

— Mürginaz nerede?...

— Emrinize muntazırdır devletlüm...

— Söyleyin gelsin!...

— Ben aç demeden açma. Anlıyor musun?

— Ferman efendimizin!...

Muradı Rabi, yanındaki atlas şilte de oturan Emirgüne oğluna döndü:

— Mürginazın uğruna bu sarayı yakmak istiyorum Emir!...

— Size bütün canlar, bütün mallar feda olsun hünkârim!

— Cayır cayır yakıp, alevlerinde Mürginaza yanmak istiyorum Emir?...

— Keyfiniz ve zevkinize dünyalar feda hünkârim!

— Mürginazın kıvrak vücudunu göğsümde uyutarak, onu bu sarayın ateşiyle ısıtmak istiyorum Emir?...

— Mülki Âli Osman, devletlû sultanınızdır. Kullarınızın boynu kıldan incidir hünkârim... Emreyleyin dünyayı ateşe verelim!...

Dördüncü Murad birden bire elindeki kadehi yere fırlattı ve hiddetle bağırdı:

— Hey, Mürginaz nerede? Ne duruyorsunuz, Mürginaz gelmedi mi?

İnce bir kadın sesi, karanfil ve lâle kokan bahçede, bir su akışı halinde aksetti:

— Devletli hünkârim!

— Mürginaz!...

— Efendim... Ferman efendim! Genç kadın, ipek tülleri vücudünden kayıp uçacakmış gibi koştu ve yere diz çökerek, Dördüncü Muradın ayağını öptü...

Genç padişah keskin bir kahkaha fırlattı:

— Saki, şarap... Haydi Mürgi-

naz, «Esti nesim» onu söyle haydi...

Tatlı ışıklar içinde, parça parça gölgelenen bahçede hafif bir çalgı başlamıştı... Birkaç tanbur ve ney gürültüsünden sonra, berak, tatlı ve seyyal bir kadın sesi, Boğaz sularında kıvrıla kıvrıla çırpındı, uzadı:

Esti nesim-i Nevbahâr

Açıldı güller subh-ü dem

Açılın bizim de gönlümüzüz

Sâki medet sun câm-ü cem [1]

Dördüncü Murad bir elinde billûr şarap kadehi sallanıyor, başını göğsüne düşürerek, ipekli tüy yastıklara gömüldükçe gömülüyordu. Gözleri kapanıktı... Rakseder gibi şarkı söyleyen genç kadının sesi bütün bir bahçeyle beraber, Dördüncü Muradın taş kalbini de mest etmişti. Lâle ve karanfil tarhları arasında parlayan mum ışıkları bu oynak ve baygın hava ile sallanıyor gibiydiler... Deniz, toprak ve ağaçlar bayılıyor, serin bir rüzgâr rehavetli toprağın üzerine abanıyordu...

Dördüncü Murad hem sallanıyor, hem de dudaklarını hafif hafif oynatarak şarkıyı takibe çalışıyordu...

İnce, kıvrak bir ses yükselişinden sonra şarkı bitmişti... Dördüncü Murad, bir müddet başını kaldırmadan durdu, kulağından kalbine ve sinirlerine kadar akan bu kadın sesini yudum yudum içti ve oynadı:

— Şarap!! diye seslendi...

Etraftan koşuşanlar, genç hünkârın billûr kadehini tekrar doldurdular.

Muradı Rabi birden bire, elindeki kadehini hızla savurdu.

— Yıkılın!... Sizin ellerinize!... Bu kadehi ancak Mürginazın elleri doldurabilir... Yıkılın!...

Genç ve güzel kadın, yine tüllerle örttüğü saçlarını önüne dökerek yaklaştı ve elindeki yaldızlı testiden ince billûr kadehe kızıl bir şarap boşalttı.

Muradı Rabi derin bir rehavetle gerilmisti. Damla damla dökülen şaraba bakarak elini kaldırdı ve kadehini genç kadına uzattı:

— Hey sâki, şarap iç! Böyle bir zamanı her vakit bulamazsın, Neşeli ve neşat üzere ol ve düşün ki, bizden sonra mehtap, her birimizin mezarında pek çok zamanlar parlayıp duracak... [2]

Hey, buraya bir kadeh verin... Al Mürginazım, iç... Hah, bir daha... Bir daha iç... Bırak senin kadehini ben doldurayım, yalnız sen içmene bak...

Genç ve güzel sâki, yanaklarını çukurlaştıran bir gülüşle güldü:

— Sen de iç ki hünkârim, kolların Allahına hamdû sena etsinler...

— Ben de mi?... Doldur öyle ise... Doldur ve sun güzel kadın... Oh, şarap için, ey insanlar, şarap için!

— Afiyet olsun sultanım...

— Haydi, bırak o fağfuru elinden... Haydi rakseyle... Şarap renginde bir alev gibi rakseyle... Çalgi!... Başla, «Ben ölsüm...»

Serin bir yaz gecesinin nemli havasıyla titreyen bahçede, sıcak ve oynak bir kadın vücudu gibi, sürükleyici bir hava başlamıştı... Havuz kenarında mini mini kaplumbağalara, geceye doğru yükselen su parçalarına, çiçek tarhları arasında oynayan mum ışıklarına çarpan bir iki tanbur sesi birden bire yükselmiş ve kıvrıla kıvrıla hızlanmıştı...

Gül ağızlı ve esmer tenli haneneler ince ve baygın seslerle bir şarkı okuyorlardı.

(Arkası var)

[1] Nef'iden.

[2] Ömer Hayyamın Rubaiyatından bir parçadır.

Kapı pala ve tüfek dipçikleriyle hızlı hızlı vuruluyor, çatlak erkek sesleri birbirine karışarak bağırıyordu:

— Kapıyı açın! Hünkârın emri var, kapıyı açın! Padişaha âsi olmayın, kapıyı açın! ...

Merdiven başına gelen dağlar delisi, Yağız Ahmede seslendi:

— Ben aç demeden, açma... Anlıyor musun?

Bu sırada sağdaki oda kapısından biri açılmış, tül baş örtülü ince bir kadın koşarak dağlar delisine sarılmıştı:

— Ne var Süleyman, ne oluyor? Kim bunlar!...

— Korkma, bir şey yok. Sen gir içeriye... Valde Sultanı teskin et... Haydi.

Korkuyorum.

— Korkma yavrum... Sen beni yeni mi tanıyorsun!.

— Ya bir şey olursa sana?...

— Haydi Nevbahâr, üzme beni... Dedigimi dinle... Gir içeriye...

Genç kadın korkak ve ürkek adamlarla yürüdü, çıktığı kapıdan girdi ve kayboldu...

Dağlar delisi elindeki kılıcı iyice bir tarttıktan sonra taşlıktaki bekleyen yağız Ahmede seslendi:

— Aç!...

Sesler gittikçe azmış, pala ve tüfek dipçikleri şiddetlenmişti... Çatlak erkek bağırtıları durmadan çınlıyordu:

— Kapıyı açın! Fermana âsi olmayın! Yoksa kapınızı kıracağız?!

Dağlar delisi, eli bir türlü kapının sürgüsüne gitmeyen Yağız Ahmede baktı ve sert bir sesle:

— Aç! diye tekrar etti...

Yağız, birkaç saniyelik bir tereddüitten sonra birden bire sürgüyü çekti ve ardına kadar açılan kapı önünde kuru bir sesle bağırdı:

— Nah, işte budur aradığınızı. Nah, şu adam!...

Taşlığa bir sürü palalı, kılıklı yeniçeri dostumdu... Bir anda bütün gözler, merdiven başında, bacalarını gerek bekleyen dağlar delisine çevrildi ve elindeki kılıca takıldı...

— İçlerinden pala bıyıklı bir yeniçeri birden bire ortaya atıldı:

— Ne duruyorsunuz bel! Padişahınızın ekmeğine böyle mi şükredilir? Bre atılın, yakalayın şu habisli!...

Bir sürü kalabalık hep birden merdivene doğru koştu ve yukarı çıkmaya çalışanlar ilk anda duraklayıverdiler.

Dağlar delisi sert bir sesle bağırdı:

— Yanaşmayın, yoksa canınıza kıyarım!...

Fakat kalabalık ve gürültü arasında bu ses, sönüvermişti... Tekrar ileri atılanlardan biri kuru bir çığlık koparak geriye, arkadaşlarının kollarına düştü... Ve bunu bir diğeri daha takibetti. Koca taşlık ince ve kalın kılıç sesleriyle çın çın çınlamaya başlamıştı.

Bir türlü merdivenden yukarı çıkmayanlardan biri daha yuvarlanınca, geriden kalın bir ses aksetti:

— Bre koman kâfiril. Ali, savur ağı şu itin üstüne...

Kılıç şakırtıları ve galiz küfürler arasında birden bire havada bir ağ uçu ve dağlar delisi vücudunun bir andakışkıvrak edildiğini duydu.

NAT PINKERTON

Copy 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

Copy 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

ARKASI VAK

TAMARO'NUN KARISI

Nakleden:
Nihal Yeğinobalı

İrlandanın, İskoçyanın ve İngilterenin bütün çingeneleri Tuoh ailesiyle Colin ailesi arasında kan davası olduğunu bilirler. Dediklerine göre bu düşmanlık ve kin hikâyesi asırlar evvel, daha İrlanda da İrlandalılar yokkenki zamanlarda başlamış.

Ne zaman başlamış olurca olsun... Tuohlarla Colinler arasındaki ziddiyet hâlâ korkunç derecede kuvvetliydi ve iki aile mensupları nerde karşılaşırsalar, ne zaman karşılaşırsalar mutlaka kan gı-kardı.

O yaz Tamaro Colin yirmi yaşındaydı. Ama iri yarı, güçlü kuvvetli ve yakışıklı bir gençti. Ve Colin'lerin en kurnazıydı. Umumiyet itibariyle neşeli ve sevimli, geçimli bir gençti. Yalnız kafasını kızdırmamak ve yanında Tuohların adını anmamak lazımdı. O zaman belki kapkara kesilir ve gözünü dünyayı görmezdi.

Bir yaz günü genç Tamaro kasabaya, pazara inmişti. Dönüşte ormanlıktan geçmeğe karar verdi. Ormandan çıktıktan sonra tepenin üzerinde dinlenirken aşağıda Tuohların kampının ateşlerini gördü.

Genç Tamaro Colin ellerini narın kalçalarına koyarak gürül gürül güldü. Fırsat bu fırsattı. Tuohları Tuoh olduklarına pişman etmek lazımdı. Tamaro arabalardan birini ateşe vermeyi ve böylelikle meydana çıkan Tuoh'ları birer birer öldürmeyi tasarladı.

Sessiz adımlarla tepeden aşağı süzülür. Fakat vadiye gelince durdu. Sessiz sessiz akan sazlı derenin sularında ansızın bir şapırtı olmuştu. Tamaro gölgeye sindi ve bekledi. Biraz sonra sazlar aralandı ve ay ışığında çırpıçlak, ıslak vücudu yer yer ıslıyan bir kız dışarı çıktı.

Uzun boylu, narın bir kızdı. Tamaro ağzı kulaklarına vararak gülmüşü ve derhal onun üzerine atıldı. Genç kız bir yaban kedisi gibi boğuşuyordu. Ama Tamaro ile başa çıkması ne mümkün? Tamaro onu kucağına alıp atına atladı ve son hızla yoluna devam etti. Yolda kahkahalarla gülmek için kendini zor tutuyordu. Bu umduğundan da iyi olmuştu. Kızı yarın sabah babasının çadırına iade ederdi. Ve dokuz ay on gün sonra Tuoh çadırlarında Colin'lerin bir piçi dünyaya gelirdi.

Kuytu ve ücra bir yere geldikleri zaman attan indi. Kızın uzun siyah saçlarını arkaya doğru itti. Ayın ışığında birbirlerine baktılar. Çingeneler gözleriyle çok şey ifade ederler. Birbirlerine bir an baktılar. Ve bu bir tek an içinde nefret değil, aşk gördüler.

Tamaro:
— «İsmi nedir, güzel kız?» diye sordu.

Kız, «Maddalene» diye cevap verdi. «Sen de Colin'lerin en kurnaz ve en güzeli olan Tamaro'sun!»

Ertesi sabah Colin'lerin kamp yerine gittiler. Tamaro'nun Tuoh'lardan kız kaçırması Colin erkeklerinin pek hoşuna gitmişti. Ama kadınlar bu işi beğenmemişlerdi. Zira Tamaro güzel çocuktu. Hele Vingie Colin bu işi hiç beğenmemişti. Zira Tamaro'yu kendisi seviyordu. Maddalene'nin memelerinin kesilip babasının çadırına iade edilmesi için Colin'leri tahrik etmeğe başladı. Ama onların bir şey yapmalarına hacet kalmadı. Zira

birkaç gece sonra Tuoh'lar bir ordu halinde Colin'lerin kamp yerine hücum ettiler.

Bunlar arasında Maddalene'nin

babası Luke ve ağabeyisi Sim de vardılar. Luke bir aralık Tamaro'yu ele geçirdi. Elindeki baltayı kaldırdı. Tam Tamaro'nun kafası-

na indirmek üzereyken biraz ilerdedi arabalardan birinin içinden bir el silah atıldı ve Luke Tuoh cansız olarak yere yıkıldı. Bir ikinci kurşun da da Sim Tuoh'un işini bitirdi.

Polisler göz açıp kapayıncaya kadar yetiştiler. Kabahat Tuoh'larda olduğu için Colin'lere ilişmediler. Sadece Vingie'yi hapsediktılar. Zira Vingie'nin elinde bir tüfekle, arabalardan birinden fırladığını görmüşlerdi.

Bu hâdiseden birkaç ay sonra bir gün Tamaro ile karısı sıcak ve kokulu çimenlerin arasına uzanmış konuşuyorlardı. Tamaro,

— «Zavallı Vingie!» dedi. «Senden nefret ederdi. Halbuki o iki kurşun sayesinde bizleri kurtardı, kendisini mahvetti.»

Maddalene kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Tamaro,

— «Neden gülüyorsun?» diye sordu.

Maddalene, elini uzatıp onun kıvrık siyah saçlarını okşadı.

— «Colin'lerin en kurnazısin ama, gene de bir Tuoh kadar kurnaz olamazsın!» diye güldü. «Vingie suçsuzdu. Fırsat bulsa kimleri öldürecekti biliyorum. Ama babamla ağabeyimi o öldürmemişti.»

— «Nerden biliyorsun?»

Maddalene, «Tabii bilirim.» diye bir kahahe attı. «Zira ikisini de ben öldürdüm!»

İŞARET

Ortalık fena halde s'sliydı. Acemi şoförün biri ilerlemekte güçlük çekiyordu. Nihayet önüne geçen bir başka arabanın arkasındaki ışığı gözünden ayırmıyarak süratlendi.

Bir müddet böylece ilerlediler. Derken öndeki araba ansızın durdu ve arkadaki onun üstüne bindirdi. Arkadaşı şoför hemen dışarı çıktı ve öndeki şoföre,

— «Sersem!» diye bağırdı. «Duracağım diye neden işaret vermedin?»

Öteki, «İşaret mi?» diye çıktı. «Kendi garajımda ha?»

20 Sene Sonra

Paolo ile Antonella, üniversitede tanışmışlardı. İkisi de hukuk tahsili yapıyordu. Aralarındaki samimiyet, arkadaşlık hudutlarını, kat ve kat aşmıştı.

Üniversiteyi ikmal edince, Paolo cenup, Antonella da şimal vilayetlerinden birine yargıç stajyerliğine tayin edilmişti. Mecburi hizmetleri olduğu için, içleri kan ağlayarak bu tayine boyun eğmişlerdi.

İlk zamanlar, hemen her gün, mektuplaşıyorlardı. Aradan seneler geçtikçe, mektupların adedi de azalmış, nihayet, tamamen kesilmişti.

Mecburi hizmetini ikmal edince yargıçlıktan istifa eden Paolo, şehrin en kalabalık yerlerinden birinde mükellef bir yazıhane açarak avukatlığa başlamıştı. Bir gün, postacı, yazıhanesine iadeli - taahhütlü bir mektup getirdi. Büyük bir merakla zarfı açan Paolo, mektubun Antonella'dan geldiğini gördü ve hemen okumağa başladı:

«Yeni adresini güzel bir tesadüf neticesinde öğrendim. Mecburi hizmetini ikmal ettiğinden şimdiki vazifenden istifa ettim. Geçen yılların verdiği yorgunluğu gidermek maksadıyla uzun bir seyahata çıkıyorum. Bu arada sizin şehre de gelip iki üç hafta kadar kalacağım. Seni tekrar görmeyi arzu ederdim. 4 Mayıs sabahı saat 11 de arkeoloji müzesinde bulunacağım. Beni unutmuşsan, göğsümdeki kırmızı karanfilden tanıyabilirsin, selâmlar....»

Antonella

Aradan tam yirmi yıl geçmişti. Ondokuz, yirmi daha eder otuz dokuz.... Yirmi iki, yirmi daha eder kırk

Nakleden: Vahit Orgun

iki.... Kendisi kırk iki yaşında olmasına rağmen elân tığ gibi bir adamdı. Ya Antonella?... Kimbilir o ne halde idi. Mektupla birlikte bir resmini de göndermediğine göre her halde rüküşün biri olmuştu....

Bununla beraber 4 Mayıs sabahı, Paolo, arkeoloji müzesine gitti. Antonella'yı tekrar görmek arzusunun kendini men edememişti.

Müzeye girdiği zaman, saat daha on bire çeyrek vardı. Korkunç bir manzara ile karşılaştığı takdirde, kimseye görünmeksizin sıvışabilmek için, içerek bir mahalde durarak gelip geçenleri gözlemeye başladı. Ziyaretçilerden biri, Antonella'ya çok benzeyordu. Hele yürüyüşü. Paolo'ya yirmi yıl evvelini hatırlatmıştı. Büyük bir sevinç içinde gizlendiği yerden fırlayacağı sırada, ziyaretçinin göğsünde kırmızı karanfillerin bulunmadığını, görünce, bütün sevinci söndü, olduğu yerde donup kaldı.

Göğsünde kırmızı karanfilleri taşıyan kadının belirmesi pek uzun sürmemişti. Bir yağ tulumundan farksızdı, şimal vilayetlerin tipik köylü kadınları gibi sakil ve kılıksızdı. Hele başındaki şapka çok gülünçtü.

Paolo, Antonella'nın çirkin ve rüküş olabileceğini de tahmin etmişti ama bu kadarını da değil. Yıllarca yargıçlık yapmış bir insan nasıl olurdu da bu kadar yontulmamış kalırdı. Bahusus gençliğinde zevki se-

lim sahibi bir kızdı...

İlk önce, kendini göstermeden sıvayıp gitmeyi düşündü. Fakat sonra, çok ayıp edeceğini hissetti. Bir zamanlar, derin bir aşkla sevmişlerdi. Hiç olmazsa, o aşkın hatırı için, yanına gidip hoş geldin demesi lazımdı. Hemen gizlendiği yerden çıkıp, yağ tulumunun yanına yaklaştı.

— Hoş geldin, Antonella, dedi, nasılsın?

Kadın, Paolo'ya şöyle bir baktıktan sonra:

— Yanlıyorsunuz, dedi, ben Antonella değilim.

— Fakat... göğsünüzdeki kırmızı karanfiller?

— Her kadın göğsüne kırmızı karanfil takabilir. Antonella sizi köşedeki pastahanenin terasında bekliyor.

Bu sözler üzerine derin bir nefes alan Paolo, hemen köşedeki pastahaneye koştu. Terastaki masalardan birinde, galeride görüp de Antonella'ya benzettiği fakat göğsünde karanfil olmadığı için üzülerek yanına yaklaşılamadığı sık kadın oturuyordu. Yarı kızın yarı neşeli bir tavırla:

— Aşksızın sana, beni başkalarına karşı mahcup ettin! Bu muzipliğe ne lüzüm vardı?

Diye sitem etti. Antonella kıs kıs güliyordu.

— İstedim ki, buluşmamız, henüz cazibesini kaybetmemiş bir kadınla maceraya atılma havasını taşımasın. Çirkin ve gülünç dahi olsan beni selâmlamaktan kaçınmayacağına emin olmak istedim. Bu gün, yirmi yıl evvel bıraktığımız yerden başlayabilmemin rahatlığını ve huzurunu bulmak istedim....

YARASA

EYVAH.. YARASA
ACAĞIN İÇİNE
DÜŞÜYÖR

YAKA-
LADIM

İNŞALLAH
GEC KALMA-
MISIMDIR..

A.. BU
POMADMIŞ

NEYSE SENİ YUKARIDAN
SAĞ SALIM DÜŞERKEN
BULDUM.. PELERİNİME
SEN SANIP TUTUNDU
POMADIĞI.. ŞİMDİ
LÜMDEN NE VA-
KUR TARKI ZİYET-
DİM

İYİCE YAN-
MIŞ.. BU DÜ-
ŞÜŞ MESELE
Yİ AYDINLAT-
MIYOR.

GÖZLE-
RİNİ A-
GIYOR

ONU BİR BAŞKA
YERE NAKLET-
MEDEN İLK
TEDAVİSİNİ
YAPALIM.

DEFOLUN..
BENİ KURTU-
RAMAZSINIZ.
ARTIK ÖLÜ-
MÜM YAK-
LASTI.

NE OLIYORSA OLUN
YARDIMİNİZİ İSTE-
MIYORUM. BİR
DÜŞMANIN YARDIMI
NI İSTEMİYORUM.
BIRAKIN ÖLEYİM.

GENÇ KORİNİ HATIRLIYOR
MUSUNUZ. ONA BİR ŞİİR
KİTABI VERMİŞTİM.
İÇİNDEKİ SON.. SON
ŞİİRİ OKUSUN...
SON ŞİİRİN...

SAYIK-
LIYOR

NE SAYIKLAMASI BE..
BİR ŞİİR KİTABI VER-
DİM DİYORDUM. SİZ NE
ANLARSINIZ.. SON ŞİİRİ
OKUMASI ÇOK HOŞUMA
GİDECEK..

BİZE NASIL YİYECEK GİBİ
BAKIYORDU. BİZİ
HIÇBİR ZAMAN
AFFETMİYECEK.
SON
ARZUSU
BU OLDU.
ÖLDÜ.

HAYRET.. BİZİM
LE MAHPUSUNA
HABER YOLLADI.
BİR ŞİİR KİTABI.
NİN SON PARÇASINI
OKUYACAKMIŞ. ACEP
NE MANA.. NE
DENEK..

EYET BEN GELDİM. PO-
MADIN SON ARZUSUNU YERİ.
NE GETİRMEK.

YARASA..
DEMİK
İYİ HABER-
LERİNİZ
VAR

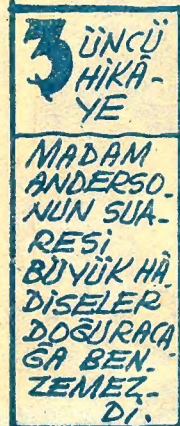
BENİ MAHPUS TUTTUK.
LARI ZAMAN, CANIMI SI-
KILMASIN DİYE VERMİŞ-
Tİ. HEME ZİYET EDER-
HEM DE BU KİTABI OKU-
MAM İÇİN ZORLARDI.

GÜNEŞİMİN SOLDU-
ĞU ŞU ANDA, HERKE-
Sİ NEFRETLE ANAR-
KEN SEN, YALNIZ
YALNIZ
SEN VAR-
SIN

NEYSE BU MESELE
DE BİR CAN
KAYBI OL-
MADAN
KAPAN-
DI..

3 ÜNCÜ
HİKÂ-
YE

MADAM
ANDERSO-
NUN SUA-
RESİ
BÜYÜK HÂ-
DİSELER
DOĞURACA-
ĞA BEN-
ZEMEZ-
Dİ.

YARASA, CEMİYET İÇİNDEKİ BRÜ-
YAYIN ADIYLA TOPLANTIYA DAVETLİYDİ.

VE YARASANIN HER GİTTİĞİ
YERDE BİR HADİSE ÇIKMASI LA-
ZIMDIR

BRÜS..
ÇOK SEVİM-
LİSİN..

İLTİFAT
BU YURUYORSU-
NUZ..

HELE KAREN HERŞEY
GİBİ GÜZEL.. MÜMKÜN
BİR KIZ.. DÜR

ARKAŞI VAR

MANDRAKE

NE ZAMAN YE-
MEK YİYECEĞİZ
KARNİM ZİL ÇALI-
YOR

SUS APTUL-
LAH. ZÜHRE
İLE DÜNYA
ARASINDA
MÜŞTEREK
BİR NOKTA
VAR: BAĞÇE

NE BAH-
ÇESİ.. BU-
RASI ÇO-
ÇUK BAĞÇE
VARSİ

15

BUNLAR BİZİM YETİŞİP GELEN ÇO-
ÇUKLARIMIZDIR. BÜTÜN AİLELERİN ÇO-
ÇUKLARI EVLERİN ARKASINDAKİ ANLI-
LARDA BÜYÜR..

MUAYYEN BİR YAŞA GELİNCE ÇOCUKLAR
KABUKLARINI DÖKER, KÖKLERİNİ KOPARIR
VE YÜRÜMEĞE BAŞLARLAR.. YERYÜZÜN-
DE SİZİN ÇOCUKLAR DA ÖYLE YETİŞMEZ
Mİ?

PEK DEĞİL

DOKUNMAYIN..
O BENİM YEĞE-
NİMDİR..

BENİM KARNİM
AÇ DIYORUM
SİZE..

BU SİRADA YERYÜZÜNDE ZAVALLI NARDA
MANDRAKEYLE APTULLAHI ÖLDÜRMEKLE
SUÇLANDIRILMIŞTI.

MUHTEREM JÜRİ AZALARI
BİR KARARA VARDINIZ
Mİ?

VARDIK..
BAY YAREĞİÇ

SANIGIN JÜRİ HEYETİNE
DÖNÜP KARARI DİNLE-
MESİNİ RICA EDERİM.

SUÇUMU SABİT
GÖRMÜS OLAMAZ-
LAR.. MÜMKÜN
DEĞİL.. MÜMKÜN
DEĞİL..

ARKASI
VAR

211

Venedik Askları

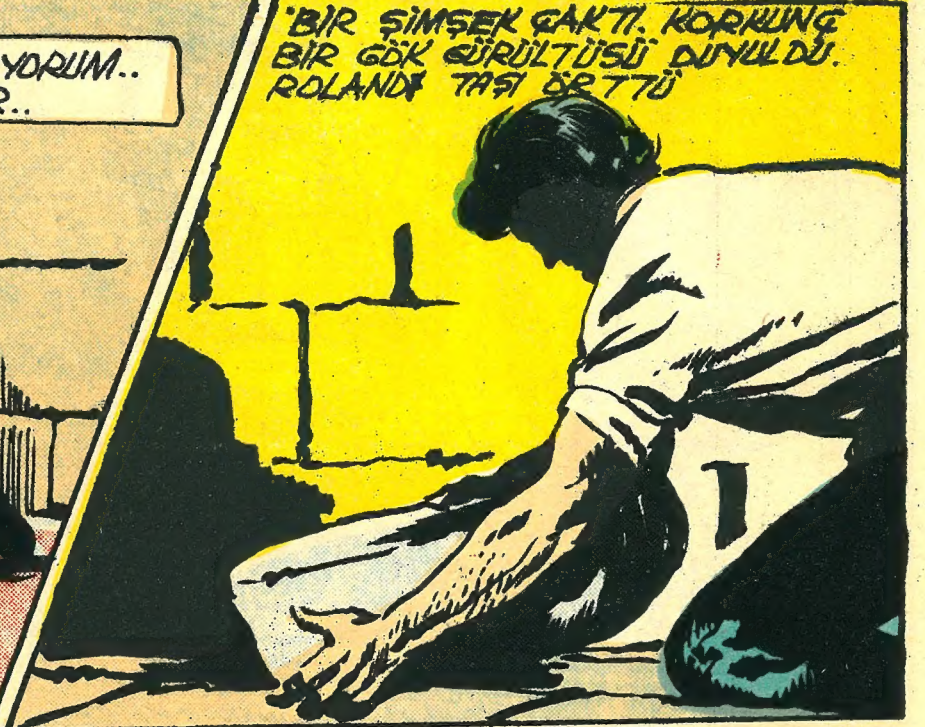
MİCHEL ZÉVACO'NUN MEŞHUR TARİHİ ROMANI

BU ŞEKİLDE YA-
SAMAK BENİM
AĞIRIMA GİDER

6/1

SANA GİR DİYORDUM..
GELİYORLAR..

'BİR ŞİMŞEK ÇAKTI. KORKUNÇ
BİR GÖK GÜRÜLTÜSÜ DUYULDU.
ROLAND' TAŞI DÖTTÜ

VE ANCAK BAŞINA KÖTÜLEMEYİLECEKLERİN
GİYDİĞİ ÖRTÜYÜ GEÇİREBİLECEK ZAMAN
BULDU.

HAZIR MISIN?

EYET

ROLAND' ALIP GÖ-
TÜRDÜ-
LER. SKALAB-
RINO VİCDAN
AZABINA
DAYANA-
MADI.
TAŞI KALDIRDI.
KAPİYİ
AÇIK
BIRAK-
MIŞLAR.
DI.

SEHPAYI
SEN MARK
MEYDANI.
NA KUR.
MUŞLARDI.
HAPİSHA.
NEDEN
ÇIKARKEN
BİR KÖP.
RÜDEN
GEÇERLER.
KEN YE-
NİDEN
BİR ŞİM-
ŞEK ÇAKTI.

211/1

DURUN.. BU ADAM
SKALABRINO DE-
ĞİL.. O DAHA
İRİ YARIDY.

AKA
S/ -
VAC

CELLÂT.. SANA İNSAN
ÖLDÜRMEK
LÂZİM DEĞİL
Mİ? BENİM Kİ
AL...

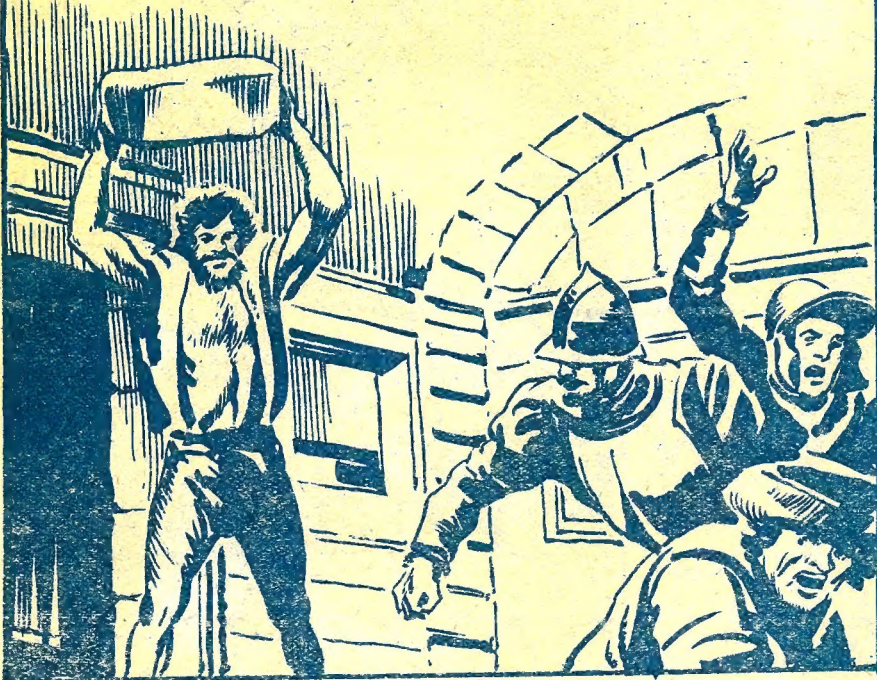
6/2

ÖLÜM ÜMİTSİZLERİN TEK KURTULUŞUDUR.
ROLAND, NE OLURSA OLSUN, NİHAyet ÖLDÜRME-
YECEKLER Mİ? „DİYE ATILDI.

CANLI YAKA-
LAYIN...

TAM BU SİRADA HÖCRENİN AÇIK KALAN
KAPISINDAN BİR İNSAN AZMANI BELİRDİ.
BU SKALABRİNOYDU. GÖZLERİ DÖNMÜŞTÜ.

BENİ Mİ İSTİYORDUNUZ?

HÜCUMUN
PEK ANI
OLMUŞTU.
BİR YAN-
DAN GÖRÜL-
MENİŞ
ŞİDDETE
YAĞAN YAĞ-
MUR BİR
YANDAN
TAŞ ALTIN-
DA EZİLEN-
LERİN CAN-
HİRAŞFER-
YATLARI
ASKERLE-
Rİ ŞAFIRTII

HAYDİ TÜYELİM MONSEN-
YÖR.

ARKAŞI
ÇAR

BİR KADIN VURULDU!

Yazar: Kemalettin Tuğcu

No. 11

— Uykusuz kaldın anne, dedi. Sesinde Samiyenin ilk defa tatlı bir lezzet ve samimiyet vardı. Yaşlı gözlerini silerek ona doğru ilerledi. Ellerini omuzlarına koydu: — Beni affettin değil mi çocuğum?

— Seni daha önce, bütün bunları bilmeden affetmişim anne. Anem olduğuna asla unutmadım ve sana hep bağlı kaldım. Biz, tabiatın birbirine bağladığı iki insan burada, artık bütün kötülüklerden uzakta ve toprağın bize vereceği ile kanaat ederek yaşayacağız. Fakat...

Saç sobaya bir iki kuru odun attıktan sonra döndü:

— Fakat o adam dedi. O ne oldu?

— Kim, beni mahveden adam mı? Onun adını bir iki defa gazetelerde okudum, İstanbul en büyük avukatlarından birisi.

— Tekrar evlenmiş mi?

— Bilmiyorum. Ve sen de onunla meşgul olma yavrum. Farzet ki senin baban hakikaten fakir bir askerd.

Bütün kış, hemen yalnız ikisi, o küçük evde yaşamışlardı. Bu hayatta mağmum bir saadet vardı. Sanki acılarını dinliyor ve ıstıraplarını unutmaya uğraşıyor, kâlpelerindeki yaraları kapatıyorlardı.

Adnan, köye nadiren gidiyordu. Zaten kış kar evin pek uzağına gitmeğe müsaade etmiyordu. Delikanlı kâh atölyesinde çalışıyor, kâh okuyordu.

İhtiyar köylü, ahırın üstündeki odada mesut ve rahattı. Nevine gelince, biricik delikanlı oğlunu yanında görmekten nihayetsiz bir haz duyuyordu.

Onun kalbini sık sık yokluyor, düşüncelerinin sebeplerini araştırıyor, uykusuz geçen saatlerde sık sık ona sesleniyordu.

Adnan düşüncelerinden ve acılarından katıyen bahsetmiyordu. Eskisinden daha güler yüzlü ve daha tasasız görünüyordu.

Mart ayı bittiği zaman delikanlı:

— Anne, dedi, İstanbul gitmekliğim lazım.

— Niçin Adnanım?

— Birkaç parça âlet, beş on kitap almak istiyorum. Senin de ihtiyaçların vardır.

Nevin garip bir üzüntü içindeydi:

— Benim bir şeye ihtiyacım yok, dedi. Hayatımın en temiz ve huzur içindeki günlerini yaşıyorum. Bu hayatın bozulmaması benim biricik isteğidir. Sen istediklerini en yakın şehirden de tedarik edebilirsin.

— Anne, şehirde benim aradıklarım yok. Olsa bile hep çürük mal. Sonra insan görürse aklına gelir.

— Ne kadar kalmak istiyorsun?

— Ne bileyim anne. Herhalde bir hafta filân kalırım. Nihayet on beş günlük bir ayrılık.

— Sen bilirsin Adnanım. Gelinceye kadar ıstırap içinde kalacağımı ve aklıma türlü şeyler geleceğini unutma.

— Ne gibi şeyler?

— Ne bileyim yavrum. Hattâ enin o adamı görmeğe onu cezalandırmağa kalkacağını bile düşü-

nüyorum.

— Hayır, böyle bir şeyi aklına getirme.

Nevin, herhalde böyle düşünmekte haklıydı. Son sözü söyleyince oğlunun yüzüne bakmış ve onun, düşüncelerinin anlaşılmasından şaşalayıp kızardığını görmüştü.

Delikanlıya vakit vakit gelen asabi haller onun babasına karşı bir kin beslemekte olduğuna delildi.

Yavaş yavaş hazırlanıyor, bazen gidip gitmemek arasında, tereddütleri içinde kalıyordu. Nihayet havalar iyice açınca kararını verdi.

— Ben yarın yola çıkacağım anne.

Nevin sararmıştı. Gözleri dolarak oğlunun yanına sokuldu.

— Çocuğum bana ıstırap çek-

tirme. Tahammülüm kalmadı benim. Beni senden ayıracak hareketlerden çekin. Burada, bedbaht ve yüzü gülmemiş bir kadının biricik tesellisi ve zevki olduğunu düşün, öyle git.

— Gitmek ihtiyacındayım anne. Gideyim. Seni asla unutmıyacağım ve sana ıstırap vermemeğe çalışacağım anne.

Aylarca, belki yıllarca gelmiyecekmiş gibi her şeyi tanzim ediyor, işçilere tenbihlerde bulunuyordu ve nihayet yola çıkmıştı.

Bir gün, bir sabah erkenden, bütün güzelliği ve bütün canlılığı ile kendisine gülümseyen İstanbul'daydı işte. Köylü delikanlılar gibi Sirkecide bir otele imiş, şehrin hayatına karışmıştı. Kendisini tanıyan bütün insanların semtinden uzakta dolaşıyor ve gizli bir tahkikatla meşgul oluyordu. Önce telefon rehberinde Cemil isimlerini telkik etmiş, bu isimde bir avukat aramıştı. Aynı isimdeki avukatları birer iş bahanesiyle birer ziyaret etti. İşsiz bir genç olduğunu ve kâtiplik istediğini söylüyordu. Hepsini hukuk bilgisi olmadığını ve esasen böyle bir kâtipte ihtiyaçları bulunmadığını bildiriyorlardı.

Bir gün, belki bir şaşkınlık eseri olarak Arif Beyin yazıhanesine de uğradı. Avukat onu görür görmez çok büyük bir heyecan ve teessüre üzerine âdeta koştı. Delikanlı hemen kaçacakmış gibi kapıyı kapattı:

— Neredesin a çocuk, nerelere kayboldun?

Arif Bey, gözleri dolarak, rengi solarak, telâşından elleri titreye-

rek yer gösteriyor, ve meraklı meraklı bir sigara yakıyordu:

— Seni çok aradım. Çok aradım oğlum.

Adnan hayret içindeydi:

— Neye arıyorsunuz beni. Özgülle aramızda artık hiçbir münasebet kalmadığını bilmiyor musunuz? Ben bir daha onlara dönmiyeceğimi size katli olarak söylemedim mi? Bu Abidin Beyin arzusudur, Nesebi belirsiz bir delikanlıya elbette kızını veremezdi. Hakları var. Siz, bunlar olup bitikten sonra ara bulmağa niçin çalıştınız ve şimdi benden ne istiyorsunuz anlıyamıyorum?

— Özgül çok hastadır Adnan. Delikanlı birden teessüre kapıldı. Başını eğdi. Sesi titremişti:

— Nesi var? Ne oldu?

Avukat delikanlının bu teessü-

Bütün kış sakın bir hayat yaşadılar.

rüne eski bir askın da sebep olduğunu pek iyi anlamıştı. Delikanlıya bir sigara uzatarak:

— Bana ne için geldiğini öğrenebilir miyim? dedi.

— Ben mi? Eski bir avukatı soracaktım size. Cemil Bey isminde bir avukat, İstanbul'a bazı ufak tefek almak için geldim. Bulduğum yerde, birisi bana rica etti. Cemil adında bir avukat varmış. Ailece görüşürlermiş. Avukatın sakat bir de kız kardeşi varmış. İzini kaybetmiş bu adamın. Bazı evrak bu avukatta kalmış. Şimdi bir veraset meselesi varmış ortada. Onu bulmağa imkan olur mu? diye size danışmağa geldim.

Arif Bey:

— Avukat Cemil, avukat Cemil, diye kendi kendisine söyleniyordu. Sonra birden:

— Eski ve yeni bütün avukatların kaydını barodan çıkartabilirim, dedi. Sonra senden bazı malumat isterim. Meselâ nerede oturuyormuş, evli mi? Yazıhane filân açmış mı? Sonrakı iş bunlar.

— Ben acele öğrenip yazmak istiyorum, Zannediyorum ki Karaköyde bir yazıhane açmış. Tarihini filân o da bilmiyor. Belki yirmi sene önce, evlenmiş, ayrılmış bir adammış bu Cemil Bey.

— Orası kolay oğlum. Ben kendisini bulur, konuşurum.

— Ben şahsen konuşmak istiyorum Arif Bey, bunu bilhassa rica ederim.

— Ben adresini bulur sana yerini söylerim. Şimdi beni dinle oğlum.

— Arif Bey, İstanbul'da ancak bir hafta kadar kalmak üzere geldim. Bu müddet nihayetinde mutlaka gideceğim. Özgülle benim aramda en küçük bir münasebet yoktur ve olamayacak.

Arif Bey içini çekti. Ağır ve dokunaklı bir sesle:

— Seni icbar eden yok oğlum dedi. Yalnız bir hakikatten bahsedeceğim. Özgül ikinci derecede veremdir. Sonbahardan beri artık yatıyor. Annesine, babasına, bütün dünyaya dargın. Çünkü o saf ve toylu bir çocuktu. Hassas bir kızdı. Seni sevdi. Sen onu unuttun, fakat o senden ümidini kesmedi. Kâh avuçlarının içine yüzünü saklıyarak, kâh odasına kapanıp köşelere büzülerek ağladı. Seni kötümek için yapılan her hareket onu orseledi. Nihayet sesine tutulduğu bir okuyucu kadını İstanbul'dan uzaklaştığını duydu. O zaman sevgisi hakiki bir dert oldu ve onu böyle kemirmeğe başladı. Doktorların onun iyi olacağını ummuyorlar. Çünkü kendi kendisini yemektir kızcağız.

Arif Bey delikanlının yüzünde ki değişikliği görüyordu. Zaten renk vermek istemiyen bu genç erkeğin iç yüzünün bambaşka bir âlem olduğunu biliyordu.

— Hiç olmazsa senden vefasızlık görmemeliydi Adnan, dedi. Ama sen de haklısın. İş zavallı kızın talihsizliğinde. Nihayet istenilmiyen ve küçük görülen bir erkeksin. Elbette avunmak, istiyenlerle anlamak senin hakkındı. Ah bir yalan, bir küçük yalan belki de en büyük mütehassısların son keşiflere bel bağlamasından daha çok tesir göstererek bu yavrucağı bir müddet daha yaşıyor. Belki de müsterih olarak ölür. Bilmem ki senden bunu isteyebilir miyiz? Onun bir kercek olsun ziyaret et-sen. Sana söz veririm ki yolunun üstünde bir hizmetçiden başka kimseyi görmezsin. İnsani bir vazife. Adnan dalgın ve acılar içinde düşünüyordu. C sertliği, o h'deti kalmamıştı.

Avukat yumuşak bir sesle konuşuyordu:

— Seni çok aradım. Belki ikna ederim de zavallıya bir iki söz söyler, gönlünü alır, dedim. Daha doğrusu, babası, iki gözük iki çeme bana geldi: «Arif, dedi. Şu çocuğu bul. Kız elden gidiyor!» İşte bu tarafta derhal görülmesi lazım gelen bir iş var. Bir hayat kurtarı-lacak belki. Fakat günler, haftalar geçiyor, bütün aramalar bir netice vermiyor.

— 15 —

Adnan başını kaldırdı. Titrek bir sesle:

— Eğer benim söyleyeceğim bir iki söz bu çocuğu kurtaracaksa esirgemem, dedi. Buyurunuz, münasip bir zamanda gidelim.

Arif Bey sevinçle ayağa kalktı.

— Gösterdiğin bu cıvanmertlik senin asil, hem de pek asil bir babanın oğlu olduğunu gösteriyor. Sana teşekkür ederim oğlum, dedi.

Adnan kıpkırmızıydı. Belli etmeden dişlerini sıkıyordu. Fakat biraz sonra kendi üzüntülerini unuttu. Şişideki apartmana gitmişlerdi. Daha önce telefon eden avukat, genç adamın kimseye raslamadan hastanın yanına çıkmasını temin etmişti.

Özgül erimmiş, sararmış tenha bir küçük odada beyaz örtülerin üzerinde yatıyordu. Renkli ve nese yüzü şimdi mumdan yapılmış bir zayıf heykeldi.

Önce küçük hizmetçi girmiş, bir arkadaşının kendisini ziyarete geldiğini bildirmiş. sonra Adnanı içeriye sokmuştu.

(Arkası var!)

RÜZGAR ÇIKMADI. GEMİ YOL
ALAMADI. ARAKLAR YİNE HÜ-
CUM ETİLER.

O DİREK TE
NESİ.. BIRAKIN
ONU...

ATMACA REİS

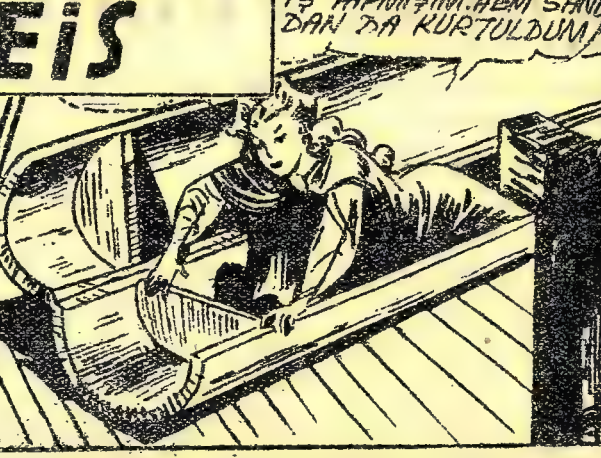
43

ARAKLARIN GETİR-
DİĞİ DİREK GECE.
YARISI AÇILDI.

PEK AKILLI CA BİR
İŞ YAPMIŞIM. HEM SAND
DAN DA KURTULDUM.

ANGELIKA DERHAL DİRE
Ğİ KAPADI. BİR KAPOR..
TADAN İÇERİ DALDI.

BU SEFER ELİM
DEN KURTULAM.
YAKAKSIN REİS

ANGELIKANIN BİR
DİREK İÇİNDE GE-
MİYE BIRAKILDIĞINI
YALNIZ MELVIN GÖR-
MÜŞTÜ. AŞAĞI İNİNCE..

MELVIN DİREĞİN YARILIP İÇİN-
DEN BİR BEYAZ HAYALET ÇIK-
TIĞINI SÖYLEYİNCE HEPSİ KATILA-
ÇAKMIŞ GİBİ GÜLDÜLER. SENDEN
YAHU MELVIN.. GÖBER BEN
SEN SAHİDEN BU-
NADIN DE OLSAYDI BU
GÜLMEMEYE GAT-
LARDI.

ÇOK İYİ OLURDU. ARTIK
FAZLA GELİYORSUN
BEN BU HAKARETİ SİM-
Dİ SANA GÖS-
TERİRİM.

MELVIN YAVAŞ YAVAŞ BANDINONUN YA-
NINA YAKLAŞTI. BANDINDA HALÂ İŞİ
CİDDİYE ALMIYORDU. FAKAT YÜZÜNDE
MELVINİN TOKADI ŞAKLAYINCA (BU SANA
BİR DERS OLUR..

BANDINA HIRSLA KI-
LICINA EL ATTI. ATMA-
CA REİS BU KADARI FAZ-
LA.. ÇOCUK OLMA YIN.. Gİ.
ODAYA GİRDİ DİN YATIN.. NÖBETİ
BEN ALIYO-
RUM

FAKAT DİREĞE
İLK BALTAYI VURUN-
CA DURDU.

DOKUNDU
EVİRDİ GEVİRDİ
VE NİHAİYET AÇTI

BU DA
NESİ...
AÇILDI.

ATMACA REİS BİR AN DÜ-
ŞÜNDÜ SONRA NEŞELİ
BİR KAHKAKA ATTI.
MELVINİN GÖRDÜĞÜ SEN
HAYALET İHTİMAL ALAY
BUNUN İÇİNDE ET-
TİDİ.

O GÜN VE AK-
ŞAM GEMİDE
HİÇBİR HADİSE
OLMADI. REİS
RAHATTI. YATMAGA İNDİ
RÜZGAR BÖYLE
DEVAM EDERSE
BİR HAFTA SON-
RA EVDEYİZ

Hoş Tesadüf

Yazan: F. Demiray

— Vay Tahirciğim.
— Aman Zahirciğim, sen buralarda...
— Yahu ne hoş tesadüf.
— Billâhi böyle.
İki arkadaş, bir akşam önce ayıldıkları halde, kırk yıldır birbirlerine hasretmiş gibi el sıkışmış ve öpüşmüşlerdi.
— Oh, sinekkaydı bir tıraş olmuştun. Misk gibi kolonya kokuyorsun.
— O senin kendi kokun iki gözüm. Yüzün on beş yaşında bir kız çocuğunun yüzü gibi kaymak.
— Maşallah sen de pek neşelisin...
— Eh, ne olacak, hava güzel. Biz de genciz. Bahar da geldi.
Ha, ha, ha, ha, hi, hi, hi, hi, ho, ho, ho.
Zahir birden gülmesini kesti:
— Eee, valde, peder ne âlemler?
— Ne âlemdede olacaklar, birisi mutfakta, öteki bahçede. İşin yoksa stümlüklü böcek ayıkla. Akşama elleri çizik çizik geliyor. Yattığı yeri bilmiyor.
— Muhterem adamdır vallahi. Varsın uğraşsın. Oturursa fena olur. Hem toprak her yaşta adama yarar.
— Orası öyle, peki, seninkiler?
— Malûm, bizim valde kışın hastalanır, yaza karşı canlanır. Pe-

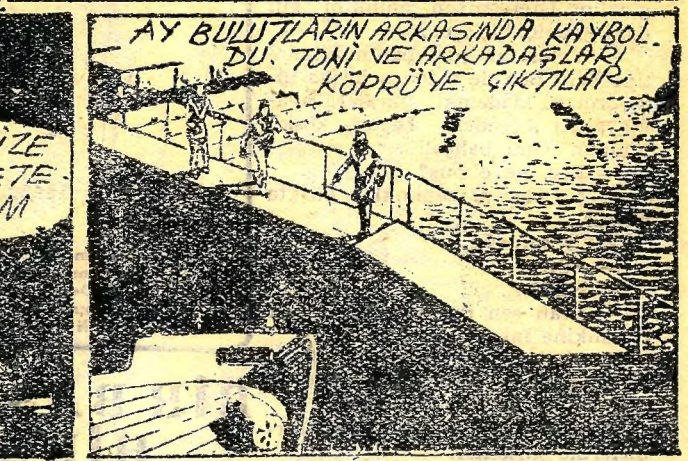
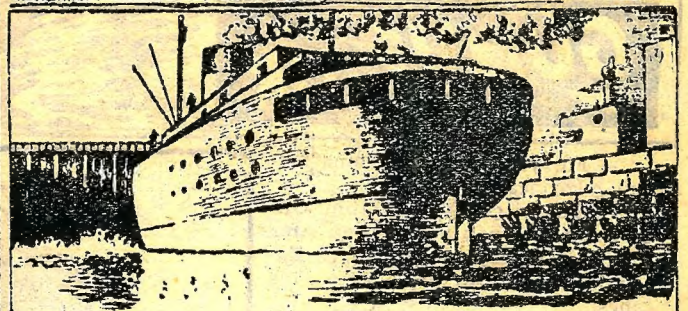
züm taraflara da taarruz başladı. Güzel mi bari.
— Enfes azızım, enfes.
— Anlat yahu.
Sigaralar yakıldı. Tahirle Zahir baharın ilk güneşinin verdiği neşe ile kaynatınaga başladılar:
— Bir iki defa buluştuk. Kız kendisini ağır alıyor. Hani güzel olunca naz çekilir. Vuslat ne kadar uzarsa iştiaf okadar artıyor. Kâfir mahlûklar işlerini iyi bili-

yorlar.
— Demek şimdi sözlüsün?
— Ben mi? Pek değil. İş tesadüfe bırakmıştık. Erkence geldim ki raslarsam kandırıp Adaya götüreyim.
— Yahu ben de aynı şeyi düşünüyordum. Eh, bizim de var bir takıntı.
— Beraber gidelim?
— Nereye?
— Adaya be.
— Adaya mı? İyi ama, dur bakalım. Vallahi doğru, biraz nevale düzeriz. Alırız kızları kolumuza buluruz bir tenha yer. Sirtlarımızı dayarız birer çama. Kâh dördümüz bir araya gelir, kâh birer bahane ile ayrılıp şöyle bir kaçamak yaparız. Anca beraber, kanca beraber. Değil mi Zahirciğim?
— Vallahi öyle Tahirciğim. Sen

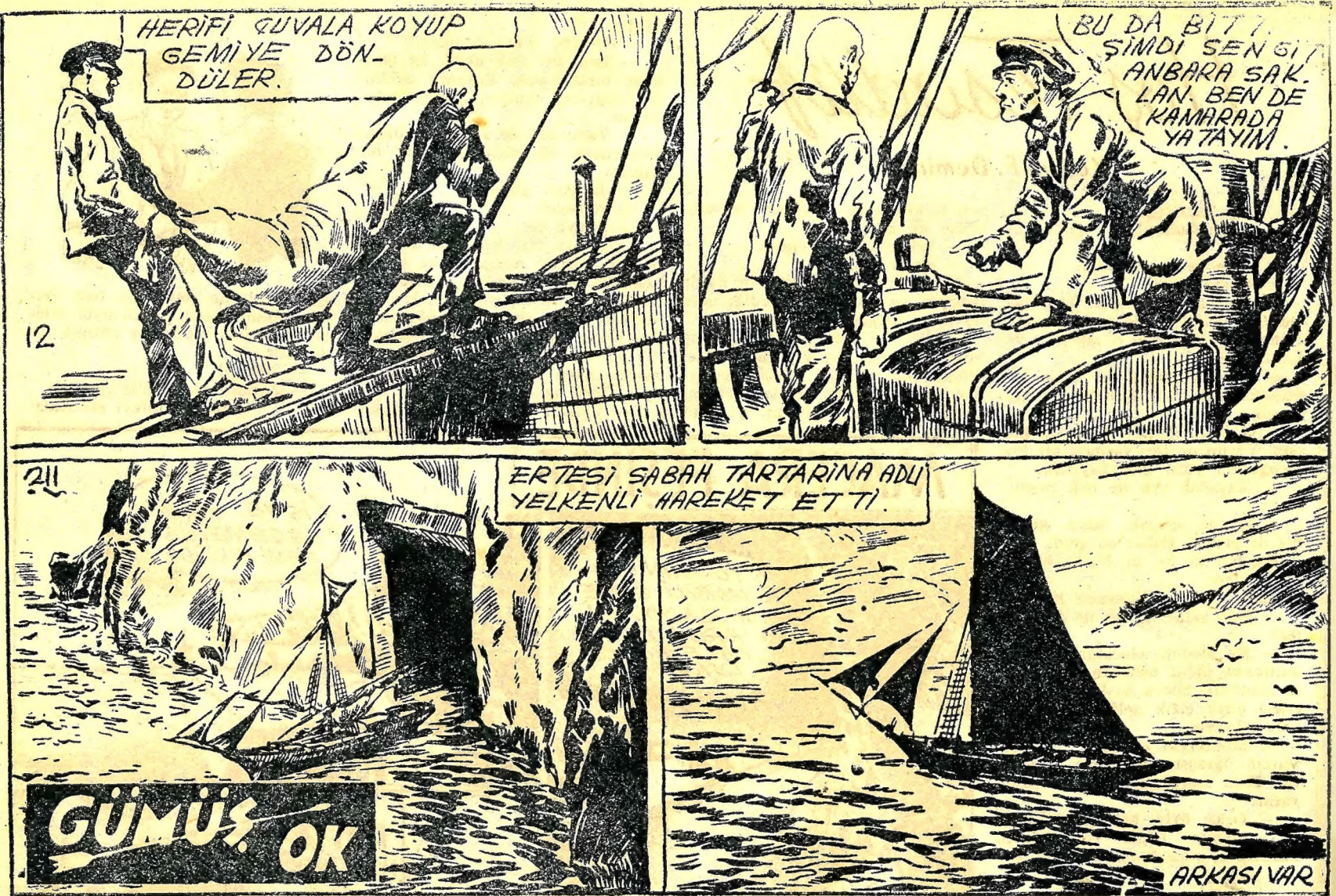

şu tesadüfün letafetine bak. Bahar gelince insan şanslanıyor âdetâ. Peki ama senin hiç sıftahın oldu mu?
— Neden?
— Neden olacak, alış verişten.
(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

MACERA PEŞİNDE

der çalışıyor. Bak sana bir şey söyleyeceğim. Bizim ev sahibinin ne mal olduğunu bilmiyorsun. Bu sefer de çıkın diye tutturdu. Daha yeni kira arttırdık. Sen kalk, yeniden mahkemeye ver. Zavallı babam, yine aylarca uğraşacak.
— Yahu biradere söyleyelim. Bir vekâlet verirsin. Artık birbirimize bu kadar da bir iyilik yapmıyacak mıyız. Ben bu akşam söyleyim. Yarın mutlaka size gelir. Hiç ama hiç merak etmeyin. O ne kurtur o...
— Hay Allah senden razı olsun.
— Canım ne ehemmiyeti var. Ha, bak sana iyi ki rasladım. Bana şuradan beş, on kâğıt verebilir misin? Eğer yanında varsa.
— Sana canım feda olsun be Zahirciğim. On yeter mi? İstersen, on beş vereyim. Yanımda ev sahibinin parası var. Ha, bak ödemek için acele etmiyecekain.
— Tutuyorsun galiba kâfir?
— Yok, ondan değil. İki gün kirayı sallardım. Nasıl olsa aybaşı. Öbür gün para alacağız. Al on beşi. Az mı? İstersen yirmi vereyim.
— Yok canım. Param var ama ihtiyaten... Bugün belki bir masraf çıkar diye.
— Eee, anlat bakalım, senin semtin değil burası. Ne diye geldin?
— Ben mi? Ayol hemen hemen iki ay var ki ben buralarda sık sık görünüyorum. Ne yaparsın gençlik.
— Vay çapkın vay, demek bi-

— Eh, yarım yamalak ama acısını çıkartacağım bugün.
— Ben işi çoktan ilerlettim. Önce senin gibi çok yordu beni. Ama lokma çiğnemeyince yutulmaz. Zaten kız mutaassıp bir allenin bir tanesi.

— Canım mademki işlerimiz yolunda, şu güzel kıızı kaçırmıyalım.

— İyi ama sen kızını bulabileceğin misin?

— Ben mi? Elimle koymuş gibi Söyle Moda caddesi boyunca gidelim. İstersen sen seninkini bul da iskelede birleşelim.

— Yahu sen şu Allahın hikmetine bak. Ben de zaten o tarafa gidiyordum. Mademki buralara ayağın alıştı, köşedeki beyaz köşkü tanırısın. Öntü bahçeli...

— Eee, ne olmuş?

— Ne olacak, benimki o köşkte oturur.

Tahir sarardı:

— Adı?

— Nilüfer..

— Ulan sen durdun durdun da benimkine mi göz koydun. Herif.

— Herif babandır teres. Kendi çöplüğünde eşelensene namussuz.

Tahirle Zahir, sille tokat birbirlerine giriştiler.

Akıllı İnsanın Söylemeyeceği Söz

M Martin Kenston, Liverpool aklı hastahanesinin baştabibi idi. Değerli doktor, bir insanın mes'ut ve bahtiyar olmasının için gerekli her şeye malikti. Yal-

nız çaresi olmayan bir tek üzüntüsü vardı: o da, kız, Kitty'nin korkunç derecede çirkin oluşu idi. Hastahanesinin en suursuz delileri dahi, Kitty hastahane bahçesinde dolaşırken, ka-

Nakleden: Vahit Orgun

falarını kaldırıp ona bakmazlardı. Müzik ve çiçek sever, romantik bir kız olan Kitty, birisi yanına yaklaşıp da kendisiyle kur yapar diye, her gün boğu boşuna parkta dolaşırdı.

Dr. Martin Kenston, bir gün odasında otururken, Lord Philmouth'un kendisiyle görüşmek istediğini bildirdiler. Şehrip bu en yakışıklı ve en âsil adamının sebebi ziyaretini merak eden doktor Martin, derhal oda kapısını giderek Lord'u karşıladı.

— İnşallah sizi rahatsız etmiyordum?

— Rica ederim, My lord, rahatsız etmek de ne demek. Söyle istirahat buyuramaz mısınız? Ne münasebetle şerefyab olduğumu öğrenebilir miyim?

— Estağfirullah, efendim. O şeref bendenize aittir. Müsaade ederseniz kızınız Kitty ile evlenmeğe talibim.

— ?

Aradan tam yirmi yıl geçmiş bulunuyor. Dr. Martin Kenston, bölgenin bu en yakışıklı ve âsil adamı olan Lord Philmouth'u elân aklı hastahanesinin zir deliller koğuşunda tutmaktadır.

BİR BASKIN HİKÂYESİ

(3. sayfadan devam)

lıyan böcekler koşmağa başladılar. Altı tane koşucu vardı. Birinci ile dördüncü berabere kalacak gibiydiler. Tam yarışın en heyecanlı zamanında, meraklı lordlar zıp zıp zıplayarak,

— «Koş, yetiş!» Haydi aslanım! Göreyim seni! Davran!» diye bağırımlarla meggullerken;

— «Basıldınız, beyler!» diye bir ses duyuldu.

Yirmi çift göz kapıya doğru döndü. Kapıda komsier ile üç polis duruyorlardı. Komsier,

— «Bulduğunuz paraları müsadere edin!» diye emir verdi ve ortalık birbirine girdi.

Polisler paraları toplamak istiyor, öbürleri itiraz ediyor, bağırıyor, onlara mâni olmağa çalışıyorlardı.

Lord Larry bu kargaşalıktan istifade etmeğe karar verdi. Hemen hamam böceklerini birer birer topladı. Sonra hemen dört ayak olup etrafta dolaşarak polislerin pantolon paçalarının içine birer hamam böceği bırakıverdi.

Onun bu hareketi şayanı hayret bir netice verdi. Ama vaziyeti ancak bacaklarında bir hamam böceği dolaştığını ilk olarak hissedenlerle onları seyredenler bilir. Polisler zıplamağa ve rümuzlu konuşmağa başladılar. Yarış favorisiyle tanışmak şerefine nail olmuş olan komsier bile kendini tutamıyarak âdeta rakediyordu.

İşte bu baskın da böyle oldu. Tuhaftır ki sonradan bu baskına dair hiçbir haber sızmadı. Daha

tuhafı Larry Malikânesine ondan sonra hiç polis filân uğramadı.

Kış geceleri yolunuz düşerse Lord Larry'ye bir merhaba deyin. Herhalde hoşça vakit geçirirsiniz.

ALİŞKANLIK

Karnından konuşan adam sahne hayatından bıkararak medyum oldu. Bir gün umumi bir seans yaptı ve karnından konuşması sayesinde birçok meşhur ruhların sesini seyircilere dinletti. Onun karnından konuştuğunu bilmiyen seyirciler büyük bir alkış tufanı kopardılar.

Medyum o kadar memnun oldu ki bir an kendini unuttu ve,

— «Teşekkür ederim, bayanlar baylar,» dedi. «Şimdi aynı şeyleri bir de su içerken tekrarlıyacağım!»

BİR BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINLARI

Ankara Sok. No. 36 - İstanbul

ABONE: 12 sayı 50 kuruş, 12 kuruş

6 aylık (25 sayı) 6 kuruş

Satıcı: TAHSİN DEMİRAY

İstanbul'da bulunan idare eden:

CELAL DEMİRAY

Baskı yeri: TÜRKİYE BASIMEYDANI

ASK İHTİRASTIR

İŞTE SEVDİĞİ KADIN.. ONU
ONA KAVUŞMAYI DÜŞÜNÜ-
YOR, BENİ NE YAPSIN..

TULEA KALKTI. KULÜ-
BESİNE GİTTİ.

BU FOTOĞ-
RAFI KENDİ.
SİNE VE-
REYİM.
BAŞINA
FIRLATA-
YIM.

TULEA'NIN HAKKI VARDI..
FRANK BİR TÜRLÜ BU VAHŞİ
HAYATA ALIŞMIYORDU. AKLI
FİKRI MEMLEKETİNDE
MEMLEKETİNİN DYNAK
KIZLARINDAYDI.

33/

İMKÂNI YOK.. İMKÂNSIZ..
ARTIK BURADA YAŞIYAMIYACA-
ĞIM. BELKİ ŞİMDİ LARRİNİN
KOLLARINDA OLAN JORJİNA
AKLINIA GELDİKÇE DELİ
OLACAĞIM..

TULEA'NIN İÇERİ GİR-
MEŞİYLE FRANK DÜŞÜNCELERİNDEN
SINIRLIDI.

DEMİK SENİ BU KADAR KE-
DERLENDİREN BÜYDÜ FRANK?

TULEA.. ONU
BANA VER..

FRANK.. ARTIK YALAN SÖYLEME..
SÖYLE HANGİMİZİ SEVİYORSUN?

SANA HAKİKATİ SÖYLEMELİYİM
TULEA. BU RESMİNİ GÖRDÜ-
ĞÜN KADIN BENİM MEM-
LEKETTEKİ KARIMDIR.

AFFET
BENİ..

İZTIRAP VE HEYE-
CAN TULEAYI QILGINA
DÖNDÜRDÜ. GENÇ KA-
DIN ORMANA KAÇTI.

TULEA.. BURAYA
HAYR. ARTIK GEL
SENİN YÜZÜNÜ
GÖRMEK
İSTEMİYÖ-
RUM.

21/

ARADAN AYLAR GEÇTİ. GÜNLERDEN BİR GÜN
VAPETE AÇIKLARINDA BİR GEMİ DEMİR ATTİ.

BİNBİR ROMAN

HABER YERLİLERİ ÇOK
SEVİNDİRDİ. BÜTÜN ADA
HALKI KIYIYA TOPLANDI.
SENEDE BİR GELEN GEMİ.
NİN GELİŞİ ADADA BİR
BAYRAM HAVASI YARATIRDI.

33/2

FRANK RÜYALARINA GİREN, GECE GÜNDÜZ
SAYIKLADIĞI GEMİYİ GÖRÜNCE ÇILGINA DÖNDÜ.

ZATEN
TAMAMIN
ETMİŞ-
TİMİ.

TULEA.. TULEA..
BİR GEMİ.. BUNUN
NE DEMEK OLDUĞUNU
BİLİYOR MU-
SUN?

YERLİLER, HAFİF KAYIKLARINA
ATLADILAR, BÜYÜK DALGALARI AŞA-
RAK GEMİYİ KARŞILAMAYA GİTTİ-
LER.

BÜYÜK GEVİKLİKLE
GEMİYE TIRMANDILAR. KAPTANI
VE TAYFAYI ÇİĞEKLERE BOĞARAK
HOŞGELDİN ŞARKILARI SÖYLEDİ-
LER..

KAPTAN
KARŞILAYICILAR ARASINDA
BİR YERLİ GÖRÜNCE ŞAŞIRDI
KALDI.

BU ADADA BİR
AMERİKALI.. NE
İŞİN VAR SE-
NİN BURADA

TAYYARECİYİM.
HARPTEN BURAYA
DÜŞTÜM.

FRANK KAPTANIN
VERDİĞİ SİGARAYI BÜYÜK
BİR ZEVKLE YAKTI

BİR SENEDİR BU ANI BEK-
LEDİM. NASIL DAYANDIĞIMA
HAYRET EDİYORUM. KAPTAN
BENİ ALIP GÖTÜRECEKSİNİZ
DEĞİL Mİ? NE OLUR BENİ
BURADA BIRAKMAYIN

211/2

ARKASI
VAR